

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera, v právní věci žalobce Z. V., zastoupeného JUDr. Danielou Hákovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Národní 984/15, proti žalované Policii České republiky, Správě Středočeského kraje, Praha 5 – Zbraslav, Na Baních 1304, o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2004, čj. 38 Ca 519/2000 - 307,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2004, čj. 38 Ca 519/2000 – 307, kterým v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku téhož soudu ze dne 10. 2. 2004, čj. 38 Ca 519/2000 – 268, bylo vysloveno, že se žalobci nepřiznává osvobození od soudního poplatku a že se žádost žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů zamítá.

Jak vyplývá z odůvodnění tohoto usnesení, městský soud vychází především z „Potvrzení o osobních majetkových a výtěžkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“ předloženého stěžovatelem, z kterého vyplývá, že žalobce měl za třetí kalendářní čtvrtletí roku 2004 průměrný měsíční čistý výdělek 15 527 Kč, má jednu vyživovací povinnost k synovi, manželka pobírá invalidní důchod ve výši 7381 Kč. Stěžovatel je spolu s manželkou spolumajitelem rodinného domu a osobního auta, má dluhy u fyzických osob ve výši 105 000 Kč. Ze spisu ve věci vedené u téhož

soudu pod sp. zn. 11 Ca 62/2004 vyplývá, že stěžovatel dále pobírá příspěvek za službu ve výši 7196 Kč měsíčně.

Městský soud na základě těchto zjištění dospěl k závěru, že žádost stěžovatele není důvodná. Soud poukázal na celkovou finanční situaci stěžovatele (měsíční příjem přesahující 23 000 Kč s tím, že jeho manželka má vlastní příjem a žalobce má pouze jednu vyživovací povinnost). Soud vzal současně zřetel na to, že výše soudního poplatku činí 3000 Kč a nelze tedy stěžovatele považovat za osobu, která nemá dostatečné prostředky k zaplacení soudního poplatku.

Pokud se týká žádosti o ustanovení zástupce (z řad advokátů), Městský soud odkázal zejména na ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s. s tím, že není splněna jedna ze dvou nezbytných podmínek, tj. že stěžovatel splňuje podmínky pro osvobození od soudního poplatku.

V kasační stížnosti (týkající se též usnesení v dalších věcech vedených u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ca 140/2004, 6 Ca 141/2004, a 6 Ca 142/2004) stěžovatel po rekapitulaci řízení v těchto věcech uvádí, že byl nucen na ochranu svých ústavně zaručených základních práv a svobod do současné doby vynaložit částku dosahující téměř 500 000 Kč. Manželka stěžovatele se zhroutila, byl jí přiznán invalidní důchod a její ozdravné pobyty značně zatěžují již tak napjatý rodinný rozpočet. Navíc nejprve starší syn byl účastníkem dopravní nehody a poté utrpěl závažný úraz i mladší syn stěžovatele. Na základě usnesení uvedených v kasační stížnosti byl stěžovatel nucen opětovně požádat Českou advokátní komoru o určení advokáta pro své zastoupení.

Stěžovatel dále dovozuje, že postup Městského soudu v Praze mu upírá právo na spravedlnost (ve spravedlivém řízení) a právo na právní pomoc, aby řízení před Nejvyšším správním soudem mohlo proběhnout. V tomto směru poukazuje na porušení čl. 36 odst 1 a čl. 37 odst 2 Listiny základních práv a svobod. Závěrem uvádí, že je nepochybné, že napadené usnesení Městského soudu v Praze je nepřezkoumatelné jednak pro nesrozumitelnost, jednak pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Soud v první řadě neshledal naplnění důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy tvrzenou nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů). Napadené usnesení městského soudu je v první řadě srozumitelné, neboť z jeho výroku a záhlaví lze dobře zjistit, v jaké věci a jak soud rozhodl, tj. že zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku téhož soudu ze dne 10. 2. 2004, čj. 38 Ca 519/2000 - 268, z rozhodnutí je možné rozeznat, co je výrok a co je odůvodnění a kdo byl účastníkem řízení.

Nelze ani dovodit, že napadené usnesení je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, o jaké skutečnosti soud své rozhodnutí opřel a z jakých právních úvah přitom vycházel.

Pokud se týká vlastního (obsahu) rozhodnutí, je třeba vycházet především z § 36 s. ř. s., dle kterého účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne.

Nejedná-li se tedy o případ uvedený v druhé větě tohoto ustanovení, soud (předseda senátu) především porovná na jedné straně výdělkové a další majetkové poměry dotčeného účastníka řízení, na druhé straně pak výši soudního poplatku se zřetelem na případné další náklady spojené s dotčeným řízením před soudem. Výsledkem tohoto uvážení je pak závěr, zda účastníkovi je třeba přiznat osvobození od soudních poplatků či nikoli.

Touto úvahou se řídil i Nejvyšší správní soud při posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že uvažovaná výše soudního poplatku v této věci (3000 Kč) se zřetelem na příjem žalobce a jeho rodiny nebrání uplatnění práva na soudní ochranu.

Městský soud tedy nepochybil, když napadeným usnesením stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků. Rozhodnutí o žádosti o ustanovení zástupce pak, jak správně uvedl tento soud, odvisí od výsledku posouzení první otázky, tj. zda u stěžovatele jsou dány předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků (§ 35 odst. 7 s. ř. s.).

Ze všech těchto důvodů byla kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2004, čj. 38 Ca 519/2000 – 307, jako bezdůvodná zamítnuta.

Stěžovatel, který neměl v řízení o kasační stížnosti proti tomuto usnesení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu